

Ed Bruinvis
Eeuwig jong

‘Kijk, als ik nog jong zou zijn, dan zou ik hier niet zitten. Dan zat ik heel ergens anders. Maar ik ben niet jong meer en dus zit ik hier nu met jullie, begrijp jij dat, Jo?’ Jo schrok op, tuurde een ogenblik ingespannen naar de horizon maar schudde toen gelaten zijn hoofd. Het zonk berustend terug op zijn borst.

‘Dat bedoel ik dus, Jo. Jij denkt niet, jij zit maar.’

Het hoofd van Jo kwam weer omhoog, maar ditmaal fonkelde er iets van de vroegere weerspanning in zijn doffe ogen.

‘Ik denk wél, Arie, ik denk juist veel. Vooral aan vroeger denk ik veel.’

Arie keek even spiedend rond en viste toen een bierblikje uit de binnenzak van zijn jekker. Hij nam een slok, liet het blikje weer terugglijden en veegde met de rug van zijn hand zijn hangsnor droog.

‘Vroeger is vroeger, Jo. Maar we leven vandaag. En misschien morgen nog. Dus dan heb je niets aan vroeger.’

De man aan de andere kant van Arie op het bankje had er tot dat moment het zwijgen toe gedaan. Maar nu viel zijn oog op een vrouw die achter een kinderwagentje het plein voor de supermarkt overstak.

‘Daar heb je d’r weer, Arie!’

Arie keek in de richting die zijn buurman wees en knikte heftig.

‘Ja, dat is ze. Kan niet missen. Maar altijd weer achter dat verdomde wagentje. Kan ze dat ding niet een keer thuislaten?’

‘Thuislaten? Waar laat ze dan haar boodschappen? Die pleurt ze nu gewoon in dat wagentje. Hoeft ze niet te sjouwen. Handig bekeken, toch?’

‘Handig misschien wel, Bertje, maar het ziet er niet uit! Moet je nou toch eens kijken! Heeft ze een krat bier in dat karretje staan!’

‘Het is een leeg krat, Arie, dat kun je hier vandaan zien.’

‘Leeg of vol, Bertje, het dondert niet. De mensen denken dat er onder dat krat een kind ligt dood te gaan.’

‘Een kind? Op haar leeftijd? We zijn de jongsten niet meer, weet je nog?’

‘Wij, Bertje. Wij zijn de jongsten niet meer. Maar zij blijft eeuwig jong. Moet je dat figuurtje toch eens zien! En kijk eens hoe ze met d’r kont draait! Je zou het er nog warm van krijgen!’

‘Met d’r kont draait? Kijk nou toch eens goed, man! Ze is weer eens compleet bezopen! Zonder die kinderwagen zou ze omdonderen. Dat heb je met die alcoholisten.’

‘Ho, ho, Bertje, nou niet persoonlijk worden want als je aan haar komt dan kom je aan mij, dat weet je!’

Zijn buurman maakte een saluerende beweging.

‘Oké, chef!’

Aan de overkant van het plein had de vrouw de supermarkt bereikt. De lege flesjes rammelden hevig in het krat bij het passeren van de trottoirband. Schommelend liep ze naar binnen, met enige moeite klanten ontwijkend die met volle tassen naar buiten kwamen.

Arie maakte een smakkend geluid met zijn lippen. Hij tastte weer in zijn binnenzak maar trok zijn hand schielijk terug toen zich uit een groepje winkelende mensen een agent losmaakte die op hen toe stapte.

‘Zo, heren, even aan het uitrusten na een dag hard werken?’

Jo schrok wakker uit zijn mijmeringen.

‘Po... politie, Arie! Ze hebben de politie gebeld! Dat heb je er nou van als je...’
Arie gaf hem een por in zijn zij.
‘Kop dicht, Jo.’
De agent glimlachte.
‘En daar in uw binnenzak, mijnheer Van Leusveld, zitten zeker de vakantiekiekjes die u net wilde laten zien...?’
‘Eh, vakantiekiekjes, inspecteur? Nou, zo vaak ga ik niet meer op vakantie, hoor. Vroeger nog wel eens, ja. Maar met alleen AOW kan dat er niet meer vanaf tegenwoordig. En als je vroeger...’
De agent hief bezwerend een hand op.
‘Bespaar me de details, Van Leusveld. Het nuttigen van alcohol in de openbare ruimte is bij wet verboden, dat weet je. En zo wij ons daar niet aan houden blijft er van je AOW deze maand helemáál niet meer over. Vanwege de boete namelijk. Duidelijk?’
Arie knikte met tegenzin en de agent slenterde verder. De drie mannen keken hem zwijgend na tot hij weer in de winkelende menigte was opgegaan.
Bertje herstelde zich als eerste.
‘Daar heb je d’r weer, Arie!’
Uit de supermarkt kwam de vrouw weer tevoorschijn, nog altijd het kinderwagentje voor zich uit duwend en nog altijd met diezelfde schommelende gang.
‘Ze heeft niks gekocht, Arie, zie je dat? Het wagentje is leeg, ze heeft alleen dat lege krat ingeleverd.’
Arie zuchtte. Het was een zucht waarin medeleven en spijt doorklonken.
‘Wij hebben het niet breed, jongens, maar zij heeft het pas echt krap. Misschien moet ze nu een week leven van dat beetje statiegeld.’
‘Ga er dan heen, Arie.’
‘En dan, Bertje? Wat wil je dan dat ik doe? Aanbieden dat ik het kinderwagentje wel zal duwen? Ze ziet me aankomen...’
‘Nee, je biedt haar dat pilsje aan dat je nog in je binnenzak hebt.’
Arie weifelde en dus deed Bertje er nog een schepje bovenop.
‘Dit is je kans, Arie! Je hebt haar altijd willen hebben en nu loopt ze daar in d’r eentje over het plein. Als je d’r nu laat lopen is het je eigen schuld als het nooit meer wat wordt. Maar dan willen we je ook niet meer horen zeuren over dat eeuwig jong zijn van haar!’
Dat laatste gaf bij Arie blijkbaar de doorslag want hij stond op en liep in de richting van de vrouw die met haar wagentje al halverwege het plein was. Uit zijn binnenzak trok hij het bierblikje tevoorschijn, nam een forse teug en bewoog het toen bij zijn oor heen en weer om vast te stellen of er nog voldoende in zat om het aan de vrouw van zijn dromen te kunnen aanbieden. Maar daardoor had hij niet in de gaten dat achter zijn rug dezelfde agent van zo net zich weer losmaakte uit de winkelende menigte en hem met ferme stap achterna kwam.